

Sygnatura akt IV U 571/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garnarcz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 20 lipca 2018 r., znak: 180000/601/CO/36017/K/2018/ZAS

w sprawie P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o odsetki

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej P. K. prawo do odsetek ustawowych za opóźnienie od nieterminowo wypłaconego w części zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. za miesiące:

- VI 2016 r. od kwoty 1.413,00 zł od dnia 29.06.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- VII 2016 r. od kwoty 10.950,75 zł od dnia 29.07.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- VIII 2016 r. od kwoty 10.950,75 zł od dnia 27.08.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- XI 2016 r. od kwoty 10.597,50 zł od dnia 29.09.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- X 2016 r. od kwoty 10.950,75 zł od dnia 29.10.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- XI 2016 r. od kwoty 10.597,50 zł od dnia 29.11.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- XII 2016 r. od kwoty 10.950,50 zł od dnia 29.12.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- I 2017 r. od kwoty 8.831,25 zł od dnia 28.01.2017 r. do dnia 28.05.2018 r.

II. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona P. K. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., z dnia 20 lipca 2018 r. znak (...), odmawiającej jej prawa do wypłaty odsetek od zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. W zaskarżonej decyzji organ rentowy zarzucił, że ostatnią okolicznością mającą

wpływ na ustalenie uprawnień do wypłaty zasiłku, był wyrok sądowy zmieniający decyzję ZUS w zakresie ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Odwołując się od decyzji, ubezpieczona domagała się jej zmiany poprzez przyznanie jej prawa do odsetek ustawowych od wypłaconej nieterminowo części zasiłku chorobowego (wyrównania) za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. liczonych od następujących kwot:

- 1.413,00 zł od dnia 29.06.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- 10.950,75 zł od dnia 29.07.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- 10.950,75 zł od dnia 27.08.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- 10.950,50 zł od dnia 29.09.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- 10.950,75 zł od dnia 29.10.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- 10.950,50 zł od dnia 29.11.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- 10.950,75 zł od dnia 29.12.2016 r. do dnia 28.05.2018 r.,
- 8.831,25 zł od dnia 28.01.2017 r. do dnia 28.05.2018 r.

oraz zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając odwołanie, ubezpieczona podniosła, że pozostając w zatrudnieniu w okresie od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. przysługiwało jej prawo do zasiłku chorobowego w związku z orzeczoną niezdolnością do pracy przypadającą w okresie ciąży. Z uwagi na to, że jej pracodawca jest dużym płatnikiem, to do jego obowiązków należało naliczanie i wypłata zasiłków z ubezpieczenia chorobowego. Ponieważ naliczona przez płatnika składka podstawa zasiłku (5.601,73 zł) w jej ocenie była znacząco zaniżona, wystąpiła do organu rentowego o wydanie decyzji w przedmiocie prawa do zasiłku chorobowego. Wydana przez ZUS decyzja została przez nią zaskarżona i wyrokiem sądu z 2 listopada 2017 r. została zmieniona w ten sposób, że podstawa wymiaru zasiłku została ustalona na kwotę 16.199,22 zł. Płatnik składek wypłacił ubezpieczonej wyrównanie zasiłku chorobowego w dniu 28 maja 2018 r.

W ocenie ubezpieczonej, odpowiedzialność za wypłatę z opóźnieniem zasiłku chorobowego w prawidłowej wysokości ponosi organ rentowy, który wydał w tym zakresie błędną decyzję. Wyrok Sądu Rejonowego z 2 listopada 2017 r. nie był bowiem ostatnią okolicznością niezbędną do wydania prawidłowej decyzji.

Ubezpieczona wskazała również, że nawet w świetle forsowanej przez organ rentowy wykładni, zaskarżona decyzja jest wadliwa z tego względu, że odpis postanowienia o odrzuceniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu apelacji, został doręczony organowi rentowemu w dniu 21 lutego 2018 r. i przez niemal trzy miesiące, organ rentowy nie poczynił żadnych działań mających na celu realizację prawomocnego orzeczenia sądu (k. 4-8).

Odpowiadając na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Uzasadniając swoje stanowisko, organ rentowy zarzucił, że decyzją z 18 kwietnia 2017 r., znak (...) ustalono, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. wynosiła 5.601,73 zł. Na skutek odwołania złożonego przez ubezpieczoną, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu, wyrokiem z 2 listopada 2017 r. ustalił, że podstawę zasiłku chorobowego stanowi kwota 16.199,22 zł. Zakład pracy po otrzymaniu kopii wyroku dokonał w dniu 28 maja 2018 r. wypłaty wyrównania zasiłku chorobowego. Natomiast decyzją z 20 lipca 2018 r. odmówiono ubezpieczonej wypłaty odsetek od zasiłku chorobowego z uwagi na fakt, że ostatnią okolicznością mającą wpływ na ustalenie uprawnień do wypłaty zasiłku chorobowego był wyrok Sądu Rejonowego z 2 listopada 2017 r. Podwyższenie świadczenia na mocy wyroku sądowego zmieniającego decyzję organu rentowego nie przesądza jeszcze o obowiązku zapłaty odsetek od daty, od której świadczenie powinno być wypłacone, jeżeli odsetki nie zostały przyznane tym wyrokiem. Natomiast wyrok Sądu Rejonowego z 2 listopada 2017 r. nie zawiera

stwierdzenia o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie w terminie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Oznacza to, że za datę tą należy uznać datę wpływu tego wyroku do organu rentowego (k. 21-22).

Zaskarżona decyzja została skierowana przez organ rentowy do Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie. Postanowieniem tegoż Sądu z 14 września 2018 r., sygn. akt IV U 979/18/N, Sąd stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu (k. 24).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczona P. K., począwszy od dnia 1 grudnia 2015 r. jest zatrudniona w (...) sp. z o.o. w Z., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty ds. płatności gotówkowych.

W okresie od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. ubezpieczona była niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży. Za ten okres płatnik składek - (...) sp. z o.o., wypłacał ubezpieczonej zasiłek chorobowy liczony od podstawy wymiaru 5.601,73 zł.

Zgodnie z § 13 ust. 1 regulaminu wynagradzania, wynagrodzenie zasadnicze za pracę oraz świadczenia z tym związane z tytułu ubezpieczenia społecznego są płatne z dołu, raz w miesiącu, nie później niż w 28 dniu każdego miesiąca kalendarzowego. W przypadku gdy dzień wypłaty wynagrodzenia wypadnie w weekend lub w dniu ustawowo wolnym od pracy, płatność następuje w dniu roboczym poprzedzającym taki dzień.

Decyzją z 18 kwietnia 2017 r., znak (...) organ rentowy ustalił, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonej za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. wynosi 5.601,73 zł.

Ubezpieczona odwołała się do w/w decyzji, w wyniku czego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu, wyrokiem z 2 listopada 2017 r., sygn. akt IV U 338/17, zmienił powyższą decyzję organu rentowego, w ten sposób, że ustalił, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonej za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. wynosi 16.199,22 zł.

Pismem z 13 grudnia 2017 r., organ rentowy złożył apelację od w/w wyroku, która została odrzucona postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu z 20 grudnia 2017 r.

Pismem z 1 stycznia 2018 r. organ rentowy złożył zażalenie na odrzucenie apelacji, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 14 lutego 2018 r., sygn. akt VIII Uz 5/18. Postanowienie zostało doręczone organowi rentowemu w dniu 21 lutego 2018 r.

Pismem z 19 kwietnia 2018 r. płatnik składek zwrócił się do organu rentowego o przesłanie wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu z 2 listopada 2017 r., dotyczącego zmiany decyzji z 18 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV U 338/17, w sprawie ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

Pismem z 17 maja 2018 r. organ rentowy przesłał w załączeniu płatnikowi składek wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu z 2 listopada 2017 r., sygn. akt IV U 338/17.

W dniu 28 maja 2018 r. płatnik składek dokonał wypłaty wyrównania wypłaconego ubezpieczonej zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r., przyjmując za podstawę wymiaru kwotę 16.199,22 zł.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne, a nadto dokumenty w aktach sprawy, aktach organu rentowego oraz aktach sprawy IV U 338/17.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. z Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm., zwanej dalej ustawą) płatnicy składek, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, wypłacają zasiłki w terminach przyjętych dla wypłaty wynagrodzeń lub dochodów, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych bieżąco po stwierdzeniu uprawnień. Zasiłki te wypłaca się nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków. Natomiast ust. 2 powyższego przepisu stanowi, że jeżeli płatnik składek nie wypłacił zasiłku w terminie, o którym mowa w ust. 1, jest on obowiązany do wypłaty odsetek od tego zasiłku w wysokości i na zasadach określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie przepisu art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.; zw. dalej ustawą systemową), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W sprawie bezsporne było, że płatnik składek, którym zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy był akurat pracodawca ubezpieczonej - (...) sp. z o.o. w Z., wypłacił ubezpieczonej wyrównanie zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r. liczonego od podstawy wymiaru 16.199,22 zł w dniu 28 maja 2018 r. Dlatego też na gruncie przytoczonych regulacji prawnych, należało ustalić czy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia należnego ubezpieczonej, było następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

W wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r. (I UK 159/04, OSNP 2005/19/308) Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przepis art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi o okolicznościach, za które organ nie ponosi odpowiedzialności, a więc okolicznościach od niego niezależnych. Oznacza to, że niewystarczające jest wykazanie wyłącznie braku winy w odmowie wypłaty świadczenia, ale konieczne jest także stwierdzenie, że po stronie organu rentowego nie występowały żadne okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność jeżeli w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem. Po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wniosek. „Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa”. Dlatego też, dla stwierdzenia obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, w którym nie ustalono żadnych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu. Podobne stanowisko przedstawił Sąd Najwyższy również w wyroku z dnia 7 października 2004 r. (II UK 485/03, OSNAPiUS 2005/10/147) w którym stwierdził, że „Do przewidzianego w art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia”. Oznacza to, że jeżeli organ rentowy wydaje bezprawną decyzję o odmowie wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, a w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, to opóźnienie nie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Powyższy pogląd utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie interpretuje, w interesie ubezpieczonych, przepis art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w ten sposób, że aby stwierdzić, iż organ rentowy wypłacając świadczenie z opóźnieniem nie ponosi za to opóźnienie odpowiedzialności, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin przesłanki spełnienia określonego świadczenia nie były wykazane, a zatem ZUS nie mógł jednoznacznie stwierdzić nabycia prawa do określonego świadczenia.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom organu rentowego, do niewypłacenia ubezpieczonej świadczeń w terminie w prawidłowej wysokości, doszło z winy samego organu rentowego, na skutek okoliczności, za które organ ponosi wyłączną odpowiedzialność. Za całkowicie chybione należy uznać twierdzenia, że ostatnią okolicznością w sprawie niezbędną do ustalenia uprawnień ubezpieczonej, był wyrok Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu z 2 listopada 2017 r., sygn. akt IV U 338/17. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, wyrok ten wcale nie został oparty o żadne nowe okoliczności, czy nowy materiał dowodowy w sprawie. W toku postępowania sądowego nie został przeprowadzony żaden nowy dowód po za tymi, które były już w posiadaniu organu rentowego, nie przesłuchiowano żadnych świadków, ani nawet ubezpieczonej. Z akt sprawy wynika, że ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach organu rentowego w szczególności: pism pracodawcy ubezpieczonej, tabeli wynagrodzeń, dokumentu naliczenia wyrównania do wynagrodzenia wraz z tłumaczeniem, karty zasiłkowej, zestawienia zaświadczeń wybranego ubezpieczonego.

W niniejszej sprawie nie sposób uznać, aby wyrok Sądu Rejonowego zapadł w oparciu o jakiś zupełnie nowy materiał dowodowy, który mógłby rzucić inne światło na sprawę. Już więc na etapie postępowania administracyjnego, organ rentowy dysponował wszelkimi dowodami, które pozwalały na jednoznaczne ustalenie właściwej podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Organ rentowy dokonał jednak błędnej wykładni przepisów prawa, która skutkowałą negatywnie na uprawnienia ubezpieczonej związane z wypłatą zasiłku chorobowego w prawidłowej wysokości.

Na marginesie można tylko wskazać, że przyjmując nawet za zasadne stanowisku organu rentowego, że ostatnią niezbędną okolicznością do ustalenia prawidłowej wysokości zasiłku chorobowego był wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu z 2 listopada 2017 r., sygn. akt IV U 338/17, to należy stwierdzić, że organ rentowy i tak pozostawał w zwole w wypłacie wyrównania zasiłku chorobowego. Postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu o oddaleniu zażalenia organu rentowego na odrzucenie apelacji, zostało doręczone organowi rentowemu w dniu 21 lutego 2018 r. Natomiast organ rentowy przez następne prawie 3 miesiące nie podjął żadnych czynności w celu realizacji przedmiotowego wyroku. Tym samym należy stwierdzić, że pozostawał w zwole z wypłatą wyrównania zasiłku chorobowego przynajmniej od uprawomocnienia się wyroku tut. Sądu z 2 listopada 2017 r.

Z uwagi na całkowicie bierną postawę organu rentowego ograniczającą się do złożenia samej tylko odpowiedzi na odwołanie i ignorowanie zarządzeń przewodniczącego w zakresie zobowiązania do przedstawienia wyliczenia hipotetycznej kwoty odsetek (ze wskazaniem sposobu liczenia tej kwoty) przy hipotetycznym przyjęciu zasadności żądania ubezpieczonej i prawidłowym sposobie wyliczenia tej kwoty pod rygorem uznania, że wyliczenia dokonane przez pełnomocnika ubezpieczonej i sposób wyliczeń jest prawidłowy, Sąd uwzględnił odwołanie zgodnie z żądaniem. Organ rentowy w żaden sposób nie kwestionował bowiem sposobu wyliczenia odsetek dokonanego przez ubezpieczoną, a jedynie zasadność ich wypłaty. Sąd miał tutaj na uwadze, że odsetki te należne są od daty wymagalności świadczenia do dnia wypłaty zasądzonego wyrównania (tak wyrok Sadu Apelacyjnego w Szczecinie z 10.06.2014 r., III AUa 1023/13, LEX 1493884). Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy, płatnicy składek (pracodawcy zgłaszający do ubezpieczenia chorobowego więcej niż 20 pracowników) wypłacają zasiłki w terminach przyjętych dla wypłaty wynagrodzeń lub dochodów. Jak wynika z regulaminu wynagradzania, ubezpieczona miała wypłacane świadczenia pracownicze z dołu, raz w miesiącu, nie później niż w 28 dniu każdego miesiąca kalendarzowego, a w przypadku gdy dzień wypłaty wynagrodzenia wypadał w weekend lub w dniu ustawowo wolnym od pracy, płatność następowała w dniu roboczym poprzedzającym taki dzień.

Biorąc pod uwagę, dokonane powyżej ustalenia i przeprowadzone rozważania, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej P. K. prawo do ustawowych odsetek za opóźnienie od wypłaconego w dniu 28 maja 2018 r. wyrównania zasiłku chorobowego za okres od 27 czerwca 2016 r. do 25 stycznia 2017 r., liczonych za każdy miesiąc oddzielnie od następnego dnia, na który przypadła termin płatności świadczeń pracowniczych do dnia wypłaty, tj. do 28 maja 2018 r., o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Ustalenia stanu faktycznego w sprawie, Sąd dokonał w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, których wiarygodności i autentyczności w toku postępowania nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron procesu.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy i ubezpieczeń społecznych.

W myśl art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez ubezpieczoną było wynagrodzenie pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.), wynosiło 180,00 zł.